آخرین نبرد کاسترو

لی اندرسن
ترجمه : احسان صحافیان

در اواخر یک روز جمعه در ماه مارس جمعیتی در مرکز شهر هاوانا گردهم آمدند تا حادثه‌ای را که عصر روز پیش در سن‌خوان پورتوریکو اتفاق افتاده بود محکوم کنند. حین مسابقه‌ای بین کوبا و هلند در نخستین تورنمنت بیسبال کلاسیک تماشاگری نوشته‌ای را رو به دوربین‌های تلویزیونی گرفت که روی آن «مرگ بر فیدل» نوشته شده بود. او این جمله را خطاب به کوبایی‌های زمین بازی نیز فریاد زد. در میان جمعیت حاضر آنتونیو کاسترو جراح ارتوپد نیز حضور داشت که یکی از پسران فیدل کاسترو است. یک مقام کوبایی با خشم به معترض اعتراض کرد که این امر باعث دستگیری او از سوی پلیس پورتوریکو شد. او البته پس از شنیدن سخنانی درباره ضرورت آزادی بیان، آزاد شد. کوبا ۱۱ بر ۲ به پیروزی رسید اما روز بعد گرانما روزنامه رسمی حزب کمونیست کوبا «تحریک ضدانقلابی» ایالات متحده و مقامات پورتوریکو را تقبیح کرد. تجمع همانند اکثر گردهمایی‌های این روزها در هاوانا مقابل دفتر حفاظت منافع آمریکا (Interests Section) ساختمانی ۷ طبقه واقع در بخشی منحنی از مالکون گردشگاه کنار دریای هاوانا برگزار شد. در غیاب روابط دیپلماتیک میان ایالات متحده و کوبا دفتر حفاظت منافع عملاً نقش سفارت را بازی می‌کند. (این دفتر بخشی از سفارت سوئیس است.) ۶ سال پیش حین جنگ بر سر حضانت «الیان گونزالس» پسر ۵ساله که پس از غرق شدن مادرش و سایرین هنگام تلاش برای رسیدن به فلوریدا در یک قایق موتوری درگرفت، کاسترو دستور ساخت میدان دائمی برای گردهمایی‌های اعتراض‌آمیز در وسط خیابان مقابل دفتر حفاظت منافع را صادر کرد. این مکان امروز به تریبون ضدامپریالیستی تبدیل شده است. این مکان از یک سکوی برآمده مجهز به ابزار نورپردازی و یک مرکز فرماندهی سنگرمانند تشکیل شده است. پارچه بزرگی حاوی مونتاژ چند عکس از مردان مسلح، خانه‌های آتش گرفته و مردم گریان به همراه داوری غم‌انگیز «شما چنین کردید» در آنجا نصب شده است.

حضور در گردهمایی برای تمام مردم آزاد نبود. ده‌ها پلیس در مسیرهای منتهی به محل عبور افراد را کنترل می‌کردند. چندصد نفر اکثراً مقامات ورزشی، قهرمانان و بستگان‌شان شنیدند که یک بازیکن بیسبال به جمعیت گفت: «با وجود دزدیدن شرم‌آور بازیکنان و تداوم حملات به مردم کوبا، هنوز نتوانسته‌اند کیفیت تیم‌های ورزشی ما را کاهش دهند!» یک سیاهپوست جاافتاده روی سکو رفت و گفت که در جوانی در ایالات متحده بیسبال بازی می‌کرده است. او ادامه داد: «شخصاً نژادپرستی آن کشور را هنگامی که مجبور به نشستن روی صندلی عقب اتوبوس‌ها و غذا خوردن در آشپزخانه رستوران‌ها شدم تجربه کرده‌ام.» مادر یکی دیگر از بازیکنان پس از محکوم کردن آنچه در پورتوریکو اتفاق افتاد فریاد زد: «زنده‌باد فیدل!»

فیدل مانند اکثر مردم کوبا آنجا نبود اگرچه مانند اکثر مردم این کشور علاقه زیادی به بیسبال دارد. (سال‌ها است که افسانه رایجی درباره او مبنی بر رد تحقیرآمیز او توسط یک تیم حاضر در لیگ بیسبال آمریکا بر سر زبان‌ها است.) کاسترو که روز ۱۳ آگوست سال جاری هشتادمین سال تولد خود را جشن گرفت به تدریج کمتر در انظار عمومی ظاهر می‌شود. حضور او منحصر شده است به رویدادهایی که خارجیان در آن حضور دارند.

دهه‌ها است که بنیه قوی کاسترو او را سر پا نگاه داشته است. او ۳۲ساله بود که فولگنسیو باتیستا دیکتاتور کوبا را در سال ۱۹۵۹ با ارتشی از جنگجویان ریشو که ارنستو چه‌گوارا نیز جزء آنان بود سرنگون کرد. کاسترو خود را ناسیونالیستی معرفی کرد که قصد ریشه‌کنی فرهنگ کازینو گنگستری کوبا را دارد و می‌خواهد شهرت «روسپی‌خانه کاراییب» را از آن بزداید. هنگامی که به قدرت رسید به سرعت چپ‌گرا شد و مزارع بزرگ را ملی اعلام کرد. (مزرعه مادرش نیز جزء مزارع ملی شده بود.) او همین رفتار را با بنگاه‌های اقتصادی خارجی انجام داد و به اتحاد جماهیر شوروی متمایل شد. در سال ۱۹۶۱ سیا با کمک پناهندگان کوبایی تهاجم خلیج خوک‌ها را برای سرنگونی دولت کاسترو از قدرت صورت داد. تهاجم مذکور با رسوایی به شکست انجامید و از آن زمان به بعد با وجود تحریم تجاری آمریکا و تلاش‌های مکرر برای ترور کاسترو وی به اندازه نه رئیس‌جمهور آمریکا بر اریکه قدرت تکیه زده است. وی طولانی‌ترین دوران زمامداری را در میان رهبران زنده جهان دارا است.

در ماه ژوئن سال ۲۰۰۱ کاسترو حین یک سخنرانی طولانی بر اثر گرما غش کرد و در سال ۲۰۰۴ پس از اتمام یک سخنرانی تلوتلو خورد و بر زمین افتاد که بر اثر آن کشکک زانوی چپ و دست راستش شکست. اگرچه او همچنان به ایراد سخنرانی‌های طولانی می‌پردازد (البته اگر از بستر بیماری برخیزد) چیزی که به خاطر آن مشهور است گاهی اوقات حین سخنرانی دستش می‌لرزد و نامتوازن حرکت می‌کند. گاهی به فراموشی و گسسته‌گویی دچار می‌شود و گاهی در منظر عموم به خواب می‌رود. سیا در گزارش مختصر خود به کنگره نوشت که کاسترو از بیماری پارکینسون رنج می‌برد. کاسترو گزارش را به باد تمسخر گرفت و گفت که حتی اگر این امر صحت داشته باشد همچنان می‌تواند در راس قدرت باقی بماند. او پاپ ژان‌پل دوم را به عنوان نمونه این امر ذکر کرد.

بهار امسال یکی از دوستان کاسترو یکی از وفاداران سابق حزب به من گفت که رهبر کوبا در سال‌های اخیر عملاً مضطرب بوده است و بسیار به این موضوع می‌اندیشیده است که سوسیالیسم احتمالاً نمی‌تواند باعث بقای او شود. در نتیجه کاسترو آخرین نبرد بزرگ خود را آغاز کرده است نبردی که او آن را «نبرد عقاید» می‌نامد.

هدف کاسترو جلب مجدد علاقه مردم کوبا به آرمان‌های انقلاب است به خصوص جوانانی که به گفته او در «دوران خاص» به سن بلوغ رسیده‌اند. در اوایل دهه نود فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی موجب قطع سریع یارانه‌های کوبا شد که در نتیجه آن اقتصاد کوبا از درون متلاشی شد. بحران پیش گفته کاسترو را مجبور کرد به اقتصاد و زندگی مدنی مردم اهمیت بیشتری بدهد چیزی که اکنون علاقه‌مند پیمودن روند معکوس آن است. کاسترو در سخنانی در ماه نوامبر گفت: «امکان دارد این کشور خود را نابود کند. امکان دارد این انقلاب به تخریب خود بپردازد.» و با اشاره به آمریکایی‌ها گفت: «آنها نمی‌توانند آن را نابود کنند اما ما می‌توانیم. امری که در صورت وقوع ناشی از خطای ما است.» کاسترو در سخنرانی دیگری در ماه مه میان یک میزگرد تلویزیونی ۷ساعته که برای محکوم کردن قرار گرفتن نامش در لیست ثروتمندترین رهبران جهان در مجله فوربس تهیه شده بود (فوربس ثروت کاسترو را ۹۰۰ میلیون دلار تخمین زده بود.) با خشم گفت: «ما همچنان باید به رد دروغ‌هایی که آنها علیه ما می‌گویند بپردازیم... این یک جنگ ایدئولوژیک است، همه چیز جزیی از جنگ عقاید است.»

کاسترو به شیوه یک سپهبد مصمم به تاسیس فرماندهی مرکزی برای این جنگ مرده است؛ چیزی که از اتحادیه جوانان کمونیست اتخاذ شده است. برخی از کوبایی‌ها به تمسخر او را طالبان می‌نامند. قیاس بهتر نگهبانان سرخ است. (گروهی از جوانان کمونیست که حین انقلاب فرهنگی هوادار مائو بودند- م) نبرد عقاید به نوعی انقلاب فرهنگی کوبا است اگرچه با چنان خشونتی همراه نیست. فرماندهی مرکزی کاسترو راهپیمایی‌های متعددی را ترتیب می‌دهد و گردان‌های گزینش شده «کارگران اجتماعی» را به نقاط مختلف گسیل می‌دارد گردان‌هایی که اکنون در اکثر حوزه‌های زندگی روزمره دخالت می‌کنند. در ابتدای امسال وقتی کاسترو اعلام کرد که مردم کوبا باید از لامپ‌های کم‌مصرف‌تر استفاده کنند، گردان‌های پیش‌گفته در سراسر کشور خانه به خانه سر زدند و ضمن توزیع لامپ‌ها بر نصب آنها نظارت کردند. خیلی از کوبایی‌ها در خلوت جنگ عقاید را نمایشی ارزیابی می‌کنند که باید تحمل کنند، اگرچه در زندگی آنها نقش موثری ایفا نمی‌کند. اکثر مردم درآمد کافی برای تهیه غذای مناسب ندارند و شمار بسیار اندکی می‌توانند راحت زندگی کنند. در نتیجه کمبودهای مکرر در کوبا تقریباً تمام مردم به نحوی با بازار سیاه در ارتباطند. تنش میان آیین‌ها و مراسم‌های رسمی حکومتی و مردمی با شیوه زندگی مردم در حال افزایش است و شماری از مقامات کوبایی و آمریکایی که با آنان سخن گفتم ابراز نگرانی کردند که هرج و مرج خفته ممکن است سر باز کند و زمان مرگ کاسترو به غارت، شورش و قتل‌های انتقام‌جویانه منجر شود. سناتور مل مارتینز از فلوریدا که در سال ۱۹۶۲ در ۱۵ سالگی کوبا را ترک کرده، گفت: «امید دارم یکی از آن انقلاب‌های شگفت‌انگیز بدون خشونت اروپا مانند انقلاب مخملین محقق شود. اما به دلیل سرکوب و اقتدار آهنین آنها که مدت زیادی در قدرت بوده‌اند ممکن است خلاء قدرت شکل گیرد و این امر موجب شکل‌گیری پتانسیل خشونت شود. مردم کوبا نگرانند که ایالات متحده و جامعه تبعیدیان ساکن در میامی که مدت‌ها انتظار دوری کاسترو از قدرت را داشته‌اند چه واکنشی نشان خواهند داد. این برای آنها و برای جانشینان احتمالی کاسترو زمان حساسی خواهد بود.

من در دوران خاص در کوبا زندگی کرده‌ام. دولت توان پرداخت هزینه واردات سوخت را نداشت. دوچرخه جای خودرو را در خیابان‌های هاوانا گرفت و مدت خاموشی روزانه برق به ۱۲ ساعت رسید. بسیاری از مردم چیزی برای خوردن نداشتند و از چیکارو (شوربای نخود دولپه) تغذیه می‌کردند که گیاه آن به وفور در کوبا وجود دارد. نرخ جرم و جنایت به شدت افزایش یافت. کاسترو در واکنش، مالکیت خصوصی را تا میزان کنترل شده‌ای قانونی کرد و انجام معاملات با دلار را با گشودن درهای کوبا به سوی توریسم امکان‌پذیر ساخت. این اقدامات رژیم را از فروپاشی نجات داد. سال گذشته کاسترو که قدرتش به دلیل ارسال نفت ارزان از سوی هوگو چاوس رئیس‌جمهور ونزوئلا و سرمایه‌گذاری‌های چین مستحکم‌تر شده بود بر معاملاتی که با دلار انجام می‌شد مالیات سنگین بست. این امر کوبا را برای خارجیان گرانتر از پیش کرد اگرچه توریست‌های اروپایی به حضور در تفریحگاه‌های کاملاً اختصاصی که ارتباط آنها با مردم کوبا را به حداقل می‌رساند ادامه می‌دهند. این شیوه‌ای است که کاسترو می‌پسندد. آئرلیو لونسو می‌گوید: «فیدل همیشه نسبت به توریسم احساس تنفر شدید داشته است زیرا روسپی‌گری و نابرابری‌های اجتماعی را افزایش می‌دهد.

توریسم بد است زیرا تضادی میان آنان که خوب زندگی می‌کنند و آنان که بد زندگی می‌کنند ایجاد می‌کند.» کاسترو در یکی از سخنرانی‌های اخیر خود به رستوران‌های خصوصی خانوادگی که یکی از امتیازات دوران خاص بود اشاره کرد و گفت: «می‌دانم که این امر باعث رنجش همسایگان شمالی ما می‌شود اما میسر است که در چندسال آینده فعالیت تمامی این رستوران‌ها متوقف شود.»

اصلاحات دوران خاص را «کارلوس لاگ» به اجرا درآورد. با این وجود به نظر می‌رسد که او اخیراً دست‌کم از نظر سیاست اقتصادی داخلی به حاشیه رانده شده است. یکی از محرمان اسرار حزب به من گفت که کاسترو خود شخصاً در این باره تصمیم می‌گیرد. او همچنین گفت: «این امر مردم را نگران کرده است زیرا همه می‌دانند که اقتصاد نقطه قوت فیدل نیست.»

یک دیپلمات اروپای شرقی گفت: «از نظر من ویژگی ممتاز این دیکتاتوری (و به سرعت افزود: لطفاً از این واژه استفاده نکنید!) این است که فیدل چگونه به آینده شکل می‌دهد. مشکل او این است که پس از گشودن اقتصاد در دهه ۹۰ یک لایه اجتماعی جدید در کوبا ظاهر شد که دیدگاه‌های سیاسی خاص خود را دارد و رهبرانی دارد که از این دیدگاه‌ها حمایت می‌کنند. پس از برقراری ثبات نسبی اقتصادی رهبران کوبا به بررسی این موضوع پرداختند که چگونه از شر این لایه اجتماعی خلاص شوند. گمان می‌کنم این برنامه‌ها صرفاً برای واکنش به مشکلات اجتماعی پی گرفته می‌شود که زمان مرگ فیدل بروز خواهد کرد.»

تناقضات جامعه کوبا کاملاً مشهود است. استفاده از دیش‌های تلویزیون‌های ماهواره‌ای ممنوع است اما بسیاری از مردم مخفیانه مبادرت به این کار می‌کنند. آنها عمدتاً به کانال‌های تلویزیونی ضدکاسترو مستقر در میامی توجه می‌کنند.

ادامه در صفحه ۷

آگهی تمدید

((فراخوان خاطره نویسی))

سازمان راهداری و حمل و نقل جاده ای در نظر دارد مسابقه خاطره نویسی تحت عنوان « خاطرات سفرهای جاده ای » برگزار نماید . علاقمندان به شرکت در این مسابقه می توانند مطالب خود را پیرامون موضوعات ذیل تهیه و به روابط عمومی این سازمان ارسال نمایند .

به تعدادی از بهترین آثار ارسال شده جوایز ارزنده ای اهدا و خاطرات آنان نیز در کتاب مجموعه خاطرات و سایت اطلاع رسانی سازمان درج خواهد شد .

مهلت ارسال آثار : ۳۰ شهریور ۱۳۸۵

* موضوعات مسابقه شامل شنیده ها ، دیده ها و خاطرات تلخ و شیرین در خصوص :

- سفر با وسایل نقلیه عمومی حمل و نقل جاده ای (حقوق مسافر ،آداب مسافرت و ...)
- راهداران ، تلاشگران گمنام جاده ها (اقدامات شاخص راهداران ، توفیقات راهداران و خانواده های آنان در عرصه های بین المللی و ملی ، عملیات راهداری در شرایط سخت جوی و ...)
- رانندگان وسایل نقلیه عمومی ، سختکوشان عرصه جاده ها(جایگاه اجتماعی رانندگان ، تجربیات رانندگی در شرایط سخت ، توفیقات رانندگان و خانواده های آنان در عرصه های بین المللی و ملی ، رانندگان زندانی و ...)
- امداد جاده ای (مشارکت در امداد رسانی ، روشهای صحیح امداد رسانی و ...)
- پلیس راه (ایمنی با حضور پلیس راه ، گشت پلیس راه ، ترافیک جاده ای و پلیس راه ، زندگی پلیس راه ، از جان گذشتگی پلیس راه و ...)
- جاده ها ، سرمایه های ملی (نگهداری و بهره برداری صحیح از جاده ها ، تخریب جاده ها و تخریب و سرقت علایم و حوادث ناشی از آن و ...)
- احترام به قوانین و مقررات حمل و نقل و اثرات مثبت آن
- استفاده از مجتمع های خدماتی - رفاهی و سایر تاسیسات بین راهی

لطفا قبل از ارسال آثار خود به موارد ذیل توجه فرمایید :

✓ مطالب به صورت خوانا و در صفحات A4 ارسال شود. (در صورت امکان مطالب ارسالی تایپ شود)
✓ در ابتدای مطالب موضوع خاطره درج شود .
✓ حداکثر مطالب سه صفحه A4 باشد .
✓ مطالب به نویسنده مسترد نخواهد شد

آدرس ارسال آثار : تهران - بلوار کشاورز - خیابان فلسطین جنوبی - خیابان دمشق - شماره ۱۹ - طبقه ۱۲
روابط عمومی سازمان راهداری و حمل و نقل جاده ای
Email:r-omoumi@tto.ir

در صورت نیاز به اطلاعات بیشتر با شماره های ۸۸۸۹۸۳۹۷-۸۸۸۹۸۴۰۰ تماس حاصل فرمایید.

اطلاعات این فراخوان در سایت اطلاع رسانی سازمان به نشانی www.tto.ir موجود است .

روابط عمومی سازمان راهداری و حمل و نقل جاده ای

خانم مونا سادات برقعی

موفقیت شما را در کسب مدرک کارشناسی در رشته میکروبیولوژی صمیمانه تبریک می‌گویم.

همسرت: محمد رضا

اعطای نمایندگی شهرستان

شرکت خدماتی حمل و نقل معتبری در شهرستان‌های سمنان ، شهرکرد، دامغان ، شاهرود ، آمل ، بهشهر ، نکاء ، بابلسر ، گرگان ، چالوس، نوشهر ، تنکابن ، رامسر ، انزلی ، رودسر ، لنگرود و ...

نماینده خوشنام که دارای دفتر کار و امکانات مالی مناسب باشند به همکاری دعوت می‌شوند . داوطلبین شرح امکانات و مشخصات و تلفن تماس خود را به همراه یک قطعه عکس جدید به صندوق پستی ۱۵۸۱۵/۳۳۶۷ تهران ارسال فرمایند.

فراخوان ثبت نام ناشران و محصولات هنری

چهاردهمین نمایشگاه بین المللی قرآن کریم

ستاد برگزاری چهاردهمین نمایشگاه بین المللی قرآن و عترت با هدف توسعه فرهنگ و معارف قرآن و عترت علیهم السلام و ارائه فعالیت های فعالان عرصه های مختلف قرآنی و عرضه محصولات فرهنگی و قدردانی از هنرمندان حوزه های مختلف قرآنی از کلیه ناشران و عرضه کنندگان کتاب و محصولات قرآنی و فرهنگی که تمایل به عرضه و فروش محصولات قرآنی خود در نمایشگاه دارند دعوت به عمل می آورد که حداکثر تا تاریخ ۱۳۸۵/۶/۵ جهت ثبت نام و دریافت جزوه اطلاعات و مقررات به انجمن اسلامی ناشران و کتابفروشان تهران مراجعه نمایند .

نشانی : خیابان صفی علیشاه - مقابل سازمان برنامه و بودجه - جنب بانک ملی پلاک۷۴ طبقه اول -
تلفن : ۳۳۱۱۸۷۳۵

روابط عمومی چهاردهمین نمایشگاه بین المللی قرآن کریم

اطلاعیه

ارتباط مستقیم تلفنی هموطنان با
مدیران ستاد مبارزه با مواد مخدر در هفته دولت

روابط عمومی ستاد مبارزه با مواد مخدر با گرامیداشت هفته دولت ، از هموطنان عزیز دعوت می کند ،پرسش ها ، نظرات ، پیشنهادات و انتقادات خود را در مورد معضل اعتیاد و مبارزه با مواد مخدر ، به طور مستقیم با مدیران این ستاد در میان بگذارد .

شماره تماس : ۲۲۹۰۱۲۰۰ ساعت تماس : ۹ صبح الی ۱۲ ظهر

تاریخ	مدیر پاسخگو	عنوان
۸۵/۶/۴	بابک دین پرست	مدیر اموال و دارینیها و سرپرست دفتر برنامه ریزی
۸۵/۶/۵	دکتر روشنگ وامقی	مشاور دبیرکل در امور زنان و سرپرست دفتر مطالعات، آموزش و پژوهش
۸۵/۶/۶	حمید صرامی	مدیر کل فرهنگی و پیشگیری
۸۵/۶/۷	امیر حسین مطهر	معاونت مقابله با عرضه
۸۵/۶/۸	دکتر سعید صفاتیان	مدیر کل درمان ، بازپروری و حرفه آموزی
۸۵/۶/۹	دکتر فدا حسین مالکی	دبیر کل ستاد

روابط عمومی ستاد مبارزه با مواد مخدر